

© 2017 Theo Anghel

© 2017 Quantum Publishers

Acest volum este o operă de ficțiune.

Orice asemănare cu persoane, locuri sau evenimente reale este întâmplătoare.

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport, tipărit sau digital, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

QUANTUM PUBLISHERS

www.quantumpublishers.ro

Email: office@quantumpublishers.ro

Vânzări: vanzari@quantumpublishers.ro

ISBN 978-606-94206-7-6

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ANGHEL, THEO

Am murit, din fericire / Theo Anghel. - Domnești : Quantum Publishers, 2016-
vol.

ISBN 978-606-94133-1-9

Vol. 5 : Diabolic. - 2017. - ISBN 978-606-94206-7-6

821.135.1-31

Tipărit în România

Theo Anghel

Diabolic

Am murit, din fericire 5

2017

Capitolul 1

Scurta exaltare indusă de promisiunea nerostită a lui Abel cum că mă va ajuta să recâștig sufletul lui Marc s-a evaporat în aerul închis al apartamentului divin. Abia după ce confuzia din capul meu, provocată de șocul trecerii între lumi, a lăsat locul rațiunii, mi-am dat seama că nu am de unde să încep să încropesc mărețul plan.

Am orbecăit în sumbrul meu apartament, căutând inconștient o fărâmə cât de mică din familiaritatea pe care reușisem să i-o imprim după prima întoarcere. Erau aceleași ziduri, aceeași zugrăveală roz bombon, același loc în care îmi găsisem refugiul mult dorit, însă nimic nu mai era ca atunci. Eram tot eu, era tot casa Tatălui, dar... Ceva se schimbase în mine. Transformarea era organică, fiindcă nu mă simțeam străină doar de tot ce mă înconjura, ci chiar de propria ființă, cea care fusesem înainte de toată nebunia asta. Senzația că trupul meu era invadat de altcineva nu mă mai speria de mult, o încercasem de nenumărate ori, însă asta nu însemna că îmi devenise indiferentă.

Abel și Ama stăteau strânși într-un colț, pândindu-mi fiecare modificare a fizionomiei. Expectativa tensionată în care împietriseră mă stresa și mai tare. Păreau să calculeze următoarea mea reacție sau stare, de parcă tocmai de acolo aveau să ia necunoscuta ce îi împiedica să rezolve ecuația ce avea să le dezvăluie relația matematică dintre variabilele zărghite ale celei de-a doua întoarceri. Ce făceau ei era fără sens, la fel și ce făceam eu. Mă opream minute bune în câte un colț al casei, holbându-mă în gol, așteptând ca puzzle-ul să se completeze singur, lucru care, firește, nu avea cum să se întâmple.

Canapeaua pe care stătuseră mai toți musafirii mei,

doriți sau nepoștiți de-a dreptul – Mati, Amadeus, Malorum și Marc, părea o copie rece a celei originale. Tentația de a ieși afară, pe stradă, și de a vedea dacă și restul avea să-mi pară la fel de placid, era imensă, însă, din păcate, era devansată cu mult de teamă. Veneam dintr-o lume în care totul se reducea la esențial, aici haosul era în plină expansiune.

Chaos! Chaos! Pe cât de mult te-am regretat imediat după extragere, pe atât de mult te detest acum!

Gândul la Umut, la simplitatea aceluia trai primitiv și amintirea celor lăsați în urmă îmi făceau inima bucăți. Buruienile care creșteau peste tot, acoperișurile de stuf, felul acela în care se desfășurau adunările de seară și care părea să aibă tâlcuri adânci, neverosimila biserică a acelor aduși de soartă împreună...

— Știi că, de fapt, altul este motivul pentru care toate astea ți se par demne de a fi dorite, nu? am auzit vocea Anei.

Am tresărit, ca trezită dintr-un vis greu, și am privit-o, buimacă.

— Gândurile..., mă lămurii. Aici ți le pot citi.

I-am întors spatele și m-am îndreptat spre fereastra camerei, deși nu în afară priveam. Avea dreptate. Marc era motivul pentru care idealizam atâta bucata aia de lume ruptă și care nu aparținea niciuneia dintre cele cunoscute de muritori. El era acolo! El, bucuria din ochii mei!

Dintr-odată, mi-a devenit imposibil să respir. Aerul devenise păstos și mi se încliea în nări. Încercam să inspir cu toată forța, dar puținul oxigen care-mi ajungea în plămâni nu era suficient. Inima mi s-a cocoțat în gât, bubuind ca o tobă.

— Abel! strigă Ana.

Din câțiva pași mari fu lângă mine. Brațele ei îmi înconjură umerii.

Abel se apropie și el, însă doar mă privi, nesigur.

— Săăă... chemăm salvarea..., zise, nefiind prea convins că asta ar fi trebuit să spună.

— Nu e nevoie, hotărî Ana. Nu trupească e suferința ei.

— De unde știi, doamna doctor? Ultimul job pe care l-ai avut a fost de ospătăriță în barul ăla, cum îi zicea? Zenda... Nu arăta ca o facultate.

Capul brunetei se smuci brusc, iar ochii i se înfipseră cu duritate într-ai dracului.

— Poate că aș fi făcut și o facultate, poate chiar pe aia de medicină, dacă n-aș fi trezit pasiuni bolnave într-un sărit de pe fix, scrâșni metalic, printre dinții încheștați.

După stupearea inițială, ochii pe punctul de a ieși din orbite și o venă groasă ce palpita periculos de vizibil pe gâtul săritului de pe fix, umerii lui Abel coborâră, învins mai degrabă de muștrările proprii conștiințe decât de acuzația Anei. Îl potopiseră în Umut și, din cauza mea, îl urmaseră în Chaos.

Lucrurile aveau să fie mult mai grele decât îmi imaginasem. Conștiințele îngerilor erau atât de încărcate de răul ce le marcase existența, încât mă temeam că nu mai exista loc pentru obiectivitatea dură și imparțială pe care misiunile o cereau. Hm! Bine că îi jeleam pe ei! Eu cu ce inimă aveam să mă avânt în necunoscut și să mă pun în pericol pentru cine știe ce suflet aflat la ananghie? Picioarele îmi păreau ca de plumb, voința se redusese la zero, iar dorința de sacrificiu – nu că înainte aș fi dat pe afară de așa ceva! – se pierduse pe pustii.

— Voi ai să dai la medicină? întrebă Abel cu cea mai sinceră mirare.

Ana nu răspunse, ci se concentră asupra mea.

— Voi ai? insistă bălăul.

Ea ridică ochii și îl fixă. Buzele îi fremătară și, pentru o secundă, am avut impresia c-o să spună ceva.

N-am aflat niciodată ce-i stătea pe limbă, fiindcă niște bătaii în ușa întrerupseră tensiunea momentului. Ne-am privit între noi, de parcă am fi fost niște hoți surprinși de proprietarul pe care aveam de gând să-l ușurăm de bunurile lumești, și am încetat să mai respirăm.

— Oriana! Ești acolo? se auzi vocea pițigăiată a lui Mati. Ultimul cuvânt fu acompaniat de alte bățai, mult mai energice. Clanța coborî și se ridică de câteva ori, apoi un scrâșnet metalic mă încredință că amica mea folosea cheia pe care i-o dădusem cu mult timp în urmă.

Cârlionții de briard ai femeii îmi apărură în fața ochilor. Era atât de ciudat s-o văd acum! Era ea, buna mea prietenă, dar cumva, eu pierdusem contactul afectiv cu tot ceea ce reprezentase relația noastră.

Rotunji ochii, căscându-i a mirare când ne văzu strânși pe podea, ca niște bieți pui de câțel aruncați de un stăpân fără inimă.

Momentul care a urmat a fost extrem de ciudat. Într-o tăcere în care ne puteam auzi propriile respirații, ne-am holbat unii la alții. Limba îmi împietrise și, deși îmi dădeam seama că ar trebui să spun ceva, nu puteam articula nici măcar o silabă.

Mati și-a îngustat pleoapele, s-a îndoit de spate, proptind palmele pe genunchi, s-a uitat mai bine la mine, apoi la Abel și, la final, la Ama.

— Eu te caut de câteva zile de mi-au ieșit ochii din cap și tu te distrezi cu prietenii tăi? izbucni atât de neașteptat, încât am tresărit.

Distracție? Avea o idee destul de sucită despre distracție, dacă i se părea că asta făceam.

Abel se ridică, se scutură ca o pisică suplă, apoi dădu să iasă din cameră. Vecina mea îl urmări cu privirea.

— Te-ai întors? îl întrebă ea.

Dracul se uită fix la mine, cu o smucitură brutală a capului.

— Hă? încercă el să câștige timp și să caute un posibil răspuns în privirea mea.

— Din Africa... Te-ai întors?

Ochii tânărului sclipiră, ușurați dintr-odată. Uitase de povestea cu plecarea, turnată vecinei mele într-un moment

tensionat și se temuse de întrebarea ei, ca și când ar fi fost posibil că femeia să știe de unde venisem.

— Mda, ce naiba să faci în Africa? Cât vezi cu ochii numai... africani! trânti, apoi ne întoarse spatele și ieși.

Mati rămase o vreme cu ochii spre locul pe unde ieșise el, apoi reveni la mine. I-am făcut semn să-mi întindă un braț și să mă ajute să mă ridic, fiindcă Ama se retrăsese în colțul camerei, iritată de prezența tinerei.

M-am scuturat de un praf imaginar, metodic și suspect de insistent. Voiam să fac orice, să privesc oriunde, numai spre prietena mea nu. Era ciudat, însă aveam senzația că dacă îmi va vedea ochii, își va da seama ce hram port pe lumea asta. Era atât de multă durere în mine! Nu aveam cum s-o camuflez sub nicio mască ipocrită. Ea ar fi aflat totul, în detaliu. Ar fi aflat că sunt moartă, cel puțin din punct de vedere legal, că am tot pendulat între lumea asta și cea de Dincolo, că am văzut nenorociți frigându-și copiii în țepușe și savurându-i la masa de seară, că am pus piciorul în prima împărăție a Tatălui, că am câștigat Raiul, apoi l-am pierdut. Ar fi văzut uraganul care mugea în sufletul meu, dornic de răzbunare, visând să zdrobească totul în speranța că suferința s-ar mai diminua.

Știam că nu voi putea prelungi momentul la infinit, cu toate astea, îi dădeam înainte.

— Deci? se enervă ea, încrucișându-și brațele pe piept. Ai de gând să te uiți la mine?

Și, pentru că eu mă codeam s-o înfrunt, s-a apropiat și mi-a ridicat bărbia. Mă privea cu îngrijorare sinceră, iar asta a avut darul să-mi amintească faptul că ea era singura mea familie în Chaos. Lacrimile mi-au încețoșat vederea, iar emoțiile ținute în frâu de când mă întorsesem au dat năvală, fără să le pese că aveam de păstrat niște aparențe.

Hohotele mele au determinat-o să mă prindă în brațe, strângându-mă la piept și murmurând cuvinte nedeslușite, ca acelea pe care mamele le folosesc pentru a-și potoli bebe-

lușii plângăcioși. Doar că eu nu mă linișteam. Respirația îmi devenise sacadată și fiecare gură de aer îmi cerea un efort de neimaginat.

— Dumnezeule! Dumnezeule! se sperie ea de-a binelea.

Mă cuprinse de după umeri, strângându-mă bine, de parcă i-ar fi fost teamă să nu mă scurg printre degetele ei, și mă duse lângă canapea unde, cu aceeași grijă, mă așeză. Apoi alergă în bucătărie de unde se întoarse cu un pahar cu apă. Câteva picături reci aterizară pe genunchii mei.

— Bea! spuse.

Am făcut ce mi-a sugerat, docilă. Creierul meu părea golit de informații, așa că orice indicii despre ceea ce trebuia să fac aș fi primit, preluam cu o rapiditate recunoscătoare.

Un fior de gheață mi-a scurtcircuitat tălpile și, pentru o clipă, am crezut că era din cauza apei. Însă, după ce mi-a străbătut articulațiile și s-a înfipt în porțiunea de mușchi deasupra căreia se afla ceasul, am înțeles.

Nici nu mă întorsesem bine, rănilor îmi pârjoleau inima cu un foc devastator, și ei ce făceau? Mă trimiteau în misiune? Serios?

Ama ieșise din starea de ciudată respingere față de Mati și se apropiase de mine, cu ochii măriți de surpriză. Îmi prinse încheietura cu ambele mâini, uitându-se la ceas de aproape.

— Ce e? Ce e? bâiguia Mati, privind când la una, când la alta, fără să înțeleagă, desigur, de ce ne albiserăm la față și de ce ochii dădeau să ne iasă din cap.

— Misiune..., bălmăji Ama.

— Ce misiune? Ce... Spune! Ce dracu' aveți? urlă vecina mea, scoasă din minți de moacele noastre îngrozite.

Abel, agitat, intră pe ușă val-vârtej, atras de țipete. Se potoli însă de îndată ce văzu că eu și Ama ne holbam la ceas.

— A! se liniști. Poți să refuzi, știi asta, nu?

— Să refuz..., am repetat.

— Nu poți să refuzi! strigă și Ama.

— Ba poate!

— Ba nu! Oriana, se însufleți ingerul, dacă o faci, șansele tale să-l revezi pe Marc...

— Marc?! Marc?! Îți pasă de el sau ești în stare să apelezi la ipocrizie ca s-o păstrezi pe Oriana?

— S-o păstrez?

Ama se îndreptă de spate, se apropie de Abel atât de mult, încât el trebui să-și încline spatele pentru ca nasurile să nu li se atingă, și-l fixă cu maxilarul încleștat.

— Este deja a Raiului, scrâșni ea.

— Asta rămâne de văzut, replică dracul, sigur pe sine.

Bruneta îl privi, ușor descumpănită.

— Dacă n-ar fi fost așa..., încerca ea să se convingă pe sine, Amadeus ar fi... adică n-ar fi...

— Încă mai ai încredere în moșul ăla pervers? râse băla-iul.

Mica lor înfruntare acționă ca un duș rece asupra mea. Dintr-odată, mi-am dat seama că o expuneam pe Mati la lucruri despre care n-ar fi trebuit să știe.

— Mati, am început să vorbesc repede, mânată de urgența pe care pulsațiile ceasului mi-o imprimau în carne, trebuie să fug... Vorbim mai târziu.

O împingeam spre ieșire, ignorând faptul că arunca priviri siderate, peste umărul meu, la salvatoremii ce se ucideau din priviri.

— Lasă-i pe ăștia doi. Au scăpat de curând de la balamuc. La propriu, am adăugat, văzând că uimirea i se mutase asupra mea. Se droghează. Fumează etnobotanice la greu. Le...

N-am mai apucat să adaug nimic, fiindcă amica mea s-a prăbușit la pământ, iar în locul lăsat liber de ea, s-a ivit silueta prelungă a lui Abel.

— Trebuie să ne grăbim. Am de recuperat timpul pierdut prin Purgatoriu și de procurat suflete pentru Lucifer. Poate mă iartă pentru mica mea rătăcire. Hai!

— Ce i-ai făcut? m-am speriat eu.

— Nimic. Când își va reveni, va fi convinsă că a visat.

— Pe bune? Și va uita de tine? interveni Ama. Ia, fă-mi și mie ce i-ai făcut ei.

— Ea îmi este indiferentă. Pe tine te urăsc, trânti dracul cu răceală. Nu ți-aș face un astfel de bine.

Ama intenționase doar să-l șfichiuiască puțin cu sarcasmul ei, dar obținuse mai mult decât negociase. Am văzut-o cum s-a strâns ca un covrig, de parcă i s-ar fi făcut frig dintr-odată. Dar nu zăbovi mult în starea aceea. Ridică privirea din pământ, fixându-l cu hotărâre pe drac, apoi se repezi la el și, cu totul neașteptat, îi trase un pumn în stomac. Luat prin surprindere, Abel se aplecă în față, cu ambele mâini împreunate în zona burții, o adevărată invitație pentru inger să-i mai ardă încă o lovitură în falcă.

— De ce mă urăști? Hă? Spune! reuși ea să îngaime printre reprize de respirație șuierătoare. De ce, tâmpitul? Din cauza mea ne aflăm amândoi aici, legați fără putință de scăpare sau din cauza ta?

O dără de sânge îi desena zăludului o urmă subțirică de la buze până sub bărbie.

Priveam la scena din fața mea, pendulând când la salvatoremi, când la Mati cea leșinată. Poate că ar fi trebuit să intervin între nebunii ăia doi și s-o duc pe vecina mea în apartamentul ei. Poate! În schimb, am șoptit comanda de invizibilitate, simțindu-mă ca o hooță ce le răpea însoțitorilor mei un drept câștigat cu multă suferință. Nu aveam de ales însă. Nu se puteau concentra la nimic, gândul le era doar la răfuială, și îi durea fix în cot de faptul că, la păruielele lor verbale și acum, mai nou, fizice, asistau martori față de care existența lor nu trebuia dezvăluită.

Mati începea să dea semne că se trezește. Gemea, iar degetele mâinilor îi zvâcneau ușor.

— Ama! am strigat.

Auzindu-mi vocea, îngerul s-a întors spre mine. Dacă timpul mi-ar fi permis, mi-aș fi îngăduit câteva secunde de șoc. Gura îi era schimonosită într-un rictus tensionat, iar ochii îi deveniseră tulburi. Descleștă pumnii, ridică din sprâncene de parcă abia atunci ar fi realizat starea deplorabilă în care se bălăcea, buzele se depărtară pentru a-i permite să inspire mai mult aer deodată, și când expiră, alungă o bună parte din răul ce-i cotropise angelica ființă.

— Pfui! făcu, scuturându-se ca un cățel. Pentru o clipă...

— Ajută-mă s-o duc pe Mati la ea, am întrerupt-o.

— Trebuie să mă faci vizibilă, mi-a amintit.

— Dac-o faci pe ea..., se amestecă Abel.

Erau ca doi copii geloși. Nu suportau ca unul dintre ei să primească mai multă atenție decât altul.

Am scos un icnet exasperat, i-am atenționat pe mutește, ridicând degetul arătător și agitându-l amenințător de vreo câteva ori, apoi i-am făcut vizibili și i-am zorit să mă ajute.

Am apucat cheia apartamentului vecin din bolul în care o țineam, i-am aruncat-o Amei, iar eu m-am repezit și am ridicat-o pe Mati pe brațe.

— Stai! mă opri bruneta când am vrut să ies. Să nu fie careva pe scări sau pe hol. Imaginează-ți! Să te vadă că o cari așa!

Am aprobat din cap. Ceasul mi se încinsese la încheietură, iar impulsurile pe care mi le trimitea în trup îmi dădeau o stare de neliniște cum nu mai simțisem niciodată la debutul unei misiuni.

Mintea omului funcționează după niște norme care, cel puțin pentru neinițiați, nu au nicio logică. Nu pot să-mi explic de ce, la vederea pereților zugrăviți până pe la jumătatea înălțimii lor cu vopsea verde, scorojită din loc în loc, un tremur violent mi-a slăbit tăria, și abia m-am abținut să nu mă retrag din nou în apartament, ca un animal speriat de moarte. Mirosul obișnuit al locului, de vechi, praf și arome de tocăniță, îmi

părea atât de străin că, pentru o clipă, mi-a străfulgerat prin cap năstrușnica idee că nimic din ce mi se întâmpla acum nu era real, că totul era un vis – un coșmar, mai bine zis! – și că nu trebuia decât să aștept până la trezire.

OK! În visele mele nu cred că aveam de ce să-l văd pe Abel ridicându-se din poziția chircit în care zăbovisese până atunci și venind spre locul în care mă aflam eu, cu o falcă în cer și alta în pământ, cu o dorință de răzbunare ce i se citea pe chip atât de clar, încât nu aveam cum să mă înșel și s-o confund cu altceva. Trecu de mine, aproape îmbrâncindu-mă, apoi se duse glonț spre Ama.

Doamne! Țștia aveau să se ciomăgească, la propriu. Nu știam ce să fac. S-o arunc pe Mati din brațe și să mă reped la ei, înainte să se întâmple ceva regretabil, sau să-i las să-și descarce tensiunea? A doua variantă părea cea care implica cele mai multe pierderi, fiindcă salvatorezii erau campioni mondiali la a se urî între ei și mă îndoiesc că le-ar fi ajuns tot timpul disponibil pe planetă pentru a se elibera de acest sentiment de care se atașaseră ca de cea mai sublimă dintre virtuți.

Uneori, aveam senzația că, neputând să se lase în voia emoțiilor pe care le văzusem îmbobocind în Purgatorio, se refugiau în această complicitate dubioasă din care obțineau cel puțin același quantum de plăcere vinovată.

Culpa era în totalitate a mea. Îi târăsem înapoi, în Chaos, cu acest bagaj crud, însă, de-aș fi putut da timpul înapoi, nu cred că aș fi făcut altfel. M-aș fi străduit și mai tare să-l prind pe Marc și să-l aduc cu mine. Egoism? Ha! Surpriză! Omul este o ființă egoistă, așa a fost creată; de ce vă așteptați la altceva de la mine? Pentru că sunt recuperatorum? Mai gândiți-vă! Am cerut eu asta? Nu e ca și când, pe vremea copilăriei mele, petreceam timpul jucându-mă cu păpuși, visând ca atunci când voi crește mare să mor la nunta mea, să ajung la naiba-n praznic, tocmai pe tărâmul celălalt, să cunosc un moș cu plete și păr alb care să mă îndemne să fac bine, și un altul, tuciuriu,

descărnat și mirosind a fum, care să fie în stare să vândă toate sufletele din iad doar pentru a mă atrage de partea răului.

— Dă-i drumul, nemernicule! m-a readus în fire vocea nervoasă a Amei.

Abel se străduia să-i ia cheia din mână, disperat de faptul că ea, în pragul isteriei fiind, nu se putea aduna suficient cât să introducă nenorocirea aia de metal în broască, s-o putem lăsa pe Mati și să zburăm la chemarea hazardului.

Am respirat ușurată; cel puțin, nu se dusesse glonț către inger ca să-i întoarcă generozitatea cu care îl burdușise. Dacă își punea mintea cu ea, o anihila dintr-o mișcare. Se împlinise în Purgatorio. Trupul lui de dansator se transformase într-unul de gladiator. Dacă la începutul aventurii noastre arăta ca un adolescent, acum, după atâta tortură, se maturizase, devenind un bărbat ce inspira forță și hotărâre.

Văzând că fata îl zgâria ca o pisică sălbatică, i-a prins încheietura mâinii în care ținea cheia, apoi și-a înfipt privirea într-a ei. Ochii Amei s-au mărit, surprinși de ceva ce mie mi-a rămas intraductibil. Slăbi tensiunea brațului, permițându-i bălaiului s-o deposeze de obiectul disputei. Ușa se deschise. Când am ajuns în dreptul lui, am șoptit:

— Nebunule! Credeam c-o s-o bați!

— Nu sunt chiar atât de nebun, deși, crede-mă, uneori aș vrea să fiu, fiindcă sonata asta mă calcă pe bătăture ca nimeni altcineva, mormăi doar pentru urechile mele.

I-am zâmbit a mulțumire, însă asta nu m-a împiedicat ca, după ce Mati a fost depusă în siguranță, în confortul patului ei, să-i fac pe salvatoremi – din nou – invizibili. M-au boscorodit în fel și chip, întrecându-se în reproșuri care de care mai colorat exprimate.

La ieșirea din bloc, am avut un deja-vu neplăcut. Izul de cauciucuri frecate de luciul carosabilului, mirosul de gogoși a cărui sursă n-am putut niciodată s-o depistez, oamenii ce se